



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 565/2023-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Mgr. Jánom Páchnikom, advokátom, Mariánske námestie 29/6, Žilina, proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 16C/136/2002 takto

### rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 16C/136/2002 **boli porušené** základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Žilina **prikazuje**, aby v konaní sp. zn. 16C/136/2002 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **1 000 eur**, ktoré mu **je** Okresný súd Žilina **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Žilina **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **796,28 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

### Odôvodnenie:

#### I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práv na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zákazu vykonávania nútených prác podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru postupom okresného súdu. Sťažovateľ žiada priznať finančné zadosťučinenie 5 000 eur s tým, že okresnému súdu bude zakázané pokračovať v porušovaní jeho práv a bude mu prikázané rozhodnúť o jeho odmene a náhradách.

## II.

2. Sťažovateľ bol ako advokát v civilnom spore v apríli 2005 okresným súdom ustanovený za zástupcu žalobcov podľa vtedy účinného § 30 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť zástupcu z radov advokátov, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov. Podľa vtedy účinného § 140 ods. 2 OSP ak bol účastníkovi ustanovený za zástupcu advokát, platí jeho hotové výdavky a odmenu za zastupovanie štát; ak je to dôvodné, poskytne súd advokátovi na jeho žiadosť primeraný preddavok. Tento spor však bol skončený v čase, keď už tieto ustanovenia neboli účinné, pričom o náhrade trov tohto konania bolo právoplatne rozhodnuté uznesením okresného súdu z októbra 2019 tak, že žalovaní nemajú nárok na náhradu trov konania a štát má nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v pomere  $\frac{1}{4}$  a voči žalobcom v pomere  $\frac{3}{4}$ . Po potvrdení krajským súdom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. februára 2020.

3. Sťažovateľ si odmenu a náhrady za zastupovanie žalobcov vyčíslil podaním z 13. apríla 2020 tak, aby mu ich zaplatil okresný súd podľa § 140 ods. 2 OSP. K tomu však nedošlo. Preto sťažovateľ rozhodnutie okresného súdu urgoval podaním z 24. apríla 2023, na ktoré mu okresný súd odpovedal prípisom z 18. mája 2023, že vzhľadom na rozhodnutia o náhrade trov konania nebude o jeho nároku rozhodovať. Prípis mu bol doručený 2. júna 2023.

4. V reakcii na ústavnú sťažnosť okresný súd prípisom z 23. augusta 2023 sťažovateľovi doplnil dôvody, pre ktoré nerozhodol. Podľa okresného súdu o jeho nároku má rozhodnúť Centrum právnej pomoci (ďalej len „centrum“), a to vzhľadom na to, že Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) neobsahuje úpravu postupu súdu v prípade súdom ustanovených advokátov a ani otázku odmeny ustanoveného zástupcu za zastupovanie v konaniach, ktoré začali za OSP. Okresný súd uviedol, že situáciu rieši § 15 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o právnej pomoci“), podľa ktorého ak oprávnenej osobe (žalobcom) nebola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia, advokátovi prizná centrum odmenu za právne zastupovanie. Vzhľadom na absenciu právnej úpravy v rámci prechodných ustanovení je podľa okresného súdu potrebné použiť procesné právo účinné v čase rozhodovania o trovách konania. Okresný súd je presvedčený, že ak súd rozhoduje o trovách konania po 1. januári 2010, napriek tomu, že k ustanoveniu právneho zástupcu došlo pred 31. decembrom 2009, procesným predpisom účinným v čase rozhodovania je zákon o právnej pomoci. Okresný súd preto nemôže postupovať podľa žiadosti sťažovateľa a nárok na zaplatenie odmeny a náhrady hotových výdavkov je potrebné adresovať centru.

### III.

5. Sťažovateľ porušenie ústavných práv vidí v tom, že napriek právoplatnému skončeniu konania a vyčísleniu trov v apríli 2020, ako aj jeho urgenciám nebolo o jeho nároku doteraz rozhodnuté. Tým dochádza k priet'ahom v konaní. Vzhľadom na to, že ako advokát vykonával úkony právnej služby od mája 2005 do apríla 2019 bez toho, aby mu doteraz bola uhradená akákoľvek odmena a náhrady, domnieva sa, že došlo z jeho strany k vykonávaniu nútených prác. Sťažovateľ napokon namieta aj zásah do svojho práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku, keďže sa vzhľadom na infláciu znehodnocuje jeho odmena a absentuje možnosť disponovať s uvedenou sumou pre účely ochrany pred nepriaznivými inflačnými vplyvmi.

6. Okresný súd sa k ústavnej sťažnosti vyjadril tak, že zopakoval svoju argumentáciu z prípisu, ktorý sťažovateľovi zaslal 23. augusta 2023 potom, ako mu bola pred jej prijatím doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa.

7. Sťažovateľ trvá na tom, že o jeho nároku má rozhodovať okresný súd. Odkazuje pritom na § 140 ods. 2 OSP v spojení s čl. 4 ods. 1 a § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, zostávajú zachované. Sťažovateľ odmieta, že by o jeho nárokoch malo rozhodovať centrum. Možnosť ustanovenia advokáta súdom za právneho zástupcu účastníkom konania bola upravená v § 30 OSP do 31. decembra 2011. Od 1. januára 2012 platilo prechodné ustanovenie – § 372t OSP, podľa ktorého neskončené konania, v ktorých súd za zástupcu ustanovil advokáta, sa dokončia podľa doterajších predpisov. Podľa sťažovateľa je nesporné, že uvedené prechodné ustanovenie bolo prijaté v čase už platného a účinného zákona o právnej pomoci, čím bolo vylúčené použitie tohto zákona na konania, v ktorých za zástupcu ustanovil advokáta súd. Sťažovateľ odmieta použiteľnosť § 15 ods. 2 zákona o právnej pomoci. Sťažovateľ takisto odmieta použiteľnosť § 25a zákona o právnej pomoci. Poukazuje na to, že žiadne konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci sa nevedlo. Sťažovateľ dodáva, že pokiaľ by centrum bolo oprávnené rozhodovať o jeho odmene, mal okresný súd postupovať podľa § 10 ods. 1 CSP a vec mu postúpiť.

### IV.

8. Rozhodovacia činnosť ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam civilných súdov o náhrade trov konania vychádza z toho, že skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00). Ústavný súd zdôrazňuje svoju zdržanlivosť k výkladu zákonného práva o náhrade trov konania, keďže problematika trov konania má akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania treba uchýľovať iba výnimočne pri zistení extrémneho zásahu do základného práva (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04). V zásade možno konštatovať, že i pri preskúmaní rozhodnutí o výške náhrady trov konania v civilnom spore možno vychádzať z toho, že protiústavné sú také rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať

za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Európsky súd pre ľudské práva *Moreira Ferreira*, bod 85; *Navalnyy a Ofitserov proti Rusku* z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

9. Z pohľadu bežných kodifikácií súkromného procesu štandardná norma obsiahnutá v § 30 OSP, podľa ktorej konajúci súd môže účastníkovi občianskoprávneho konania na jeho žiadosť ustanoviť advokáta, platila až do konca roka 2011. Táto norma bola nahradená normou, podľa ktorej právomoc ustanoviť strane advokáta prešla z konajúceho súdu na centrum rozhodujúce v administratívnom konaní. Skoršiemu riešeniu zodpovedal § 140 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak súd účastníkovi ustanovil advokáta, rozhodoval o jeho odmene a náhradách, ktoré mu následne za štát platil. Okrem toho súd mohol ustanovenému advokátovi priznať aj primeraný preddavok. Tieto normy však boli v súvislosti s novými predstavami od začiatku roka 2012 nahradené novým znením § 30 OSP, podľa ktorého účastníka, ktorý požiada o ustanovenie advokáta a u ktorého sú predpoklady, aby bol oslobodený od súdnych poplatkov, súd odkáže na centrum. Tým prešla právomoc súdu na centrum ako správny orgán. To bolo spojené so zrušením § 140 ods. 2 OSP, z ktorého vyplývalo, že odmenu a náhrady ustanoveného advokáta hradil štát prostredníctvom konajúceho súdu. V pamäti na ešte súdmi účastníkom ustanovených advokátov reagoval OSP v prechodnom ustanovení k úpravám účinným od začiatku roka 2012 tak, že neskončené konania, v ktorých súd za zástupcu ustanovil advokáta, sa dokončia podľa doterajších predpisov, teda aj podľa § 140 ods. 2 OSP v jeho pôvodnom znení, podľa ktorého odmenu a náhrady ustanoveného advokáta hradil súd, ktorý ho ustanovil.

10. Ustanovenie § 140 ods. 2 OSP o platení odmeny a náhrad advokáta štátom – konajúcim súdom bolo účinné až do konca roka 2011 a v súvislosti s jeho zrušením bola prijatá prechodná norma (§ 372t OSP), z ktorej možno vyvodiť len to, že o odmenách a náhradách skôr súdom ustanovených advokátov má aj od roku 2012 rozhodnúť súd, ktorý ich ustanovil, a tak ich zaviazal na poskytovanie právnych služieb. Nemožno prijať argument, že ustanovenie § 140 ods. 2 OSP v jeho skoršom znení bolo nahradené ustanoveniami zákona o právnej pomoci. Takýto záver nemožno vyvodiť zo žiadnych ustanovení zákona o právnej pomoci a odporuje mu účel a znenie § 372t OSP, ktorý bol prijatý už v čase účinnosti zákona o právnej pomoci. Je zrejmé, že aj po začiatku roka 2012 sa na priznanie odmeny a náhrad advokáta, ktorý bol ustanovený podľa § 30 OSP účinného do konca roka 2011, vzťahoval § 140 ods. 2 OSP v jeho pôvodnom znení.

11. Vo vzťahu k tomuto záveru sú celkom bez významu poukazy okresného súdu na § 15 ods. 2 zákona o právnej pomoci v jeho rôznych zneniach do konca roka 2009, do konca roka 2011 a následne po konci roka 2011 do súčasnosti. Tieto normy upravujú rozhodovanie o odmenách a náhradách tých advokátov, ktorí boli ustanovení centrom oprávneným osobám podľa režimu zákona o právnej pomoci. Osobitne okresným súdom zdôrazňovaná prechodná norma § 25a zákona o právnej pomoci rovnako neupravuje vzťah OSP v jeho znení pred koncom roka 2011 a zákona o právnej pomoci, ale vzťah medzi ustanoveniami zákona o právnej pomoci pred a po 31. decembri 2010. Je to zrejmé aj zo znenia tejto normy, podľa ktorej na konania o nároku na poskytnutie právnej pomoci začaté pred 1. januárom 2010 a právoplatne neukončené do 31. decembra 2009 sa použijú ustanovenia účinné od 1. januára 2010. Toto ustanovenie smeruje výlučne k procesom rozhodovania o nároku na poskytnutie právnej pomoci, ktoré začali pred koncom roka 2009, a vôbec sa nevzťahuje k otázke, či odmenu a náhrady advokátovi

ustanovenému súdom podľa OSP má hradiť súd alebo centrum. Možno uzavrieť, že do prijatia CSP o náhrade odmeny a náhrad advokáta mal rozhodnúť súd, ktorý ho strane ustanovil podľa ustanovení OSP účinných do konca roka 2011.

12. Na skôr súdmi ustanovených advokátov však nepamätal CSP, ktorý od júla 2016 zrušil OSP, no bez zmeny ponechal konštrukciu, podľa ktorej právomoc ustanovenia advokáta zostala na centre. CSP preto, prirodzene, ani neobsahoval normu, podľa ktorej by odmenu a náhrady ustanoveného advokáta mal za štát hradiť súd, ktorý ho ustanovil. Na rozdiel od zmien na prelome rokov 2011 a 2012 však CSP neobsahoval obdobnú prechodnú normu, aká bola obsiahnutá v § 372t OSP, ktorá by pamätala na to, že za OSP účinného do konca roka 2011 mohli byť účastníkom súdom ustanovení advokáti. CSP len všeobecne ustanovil, že platí aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 ods. 1) a právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvá veta). Otázkou však po nadobudnutí účinnosti CSP zostalo, či o odmene a náhradách advokáta ustanoveného súdom strane pred koncom roka 2011 má právomoc rozhodnúť súd, ktorý ho ustanovil, alebo centrum.

13. Okresný súd sa touto otázkou až do urgencyie sťažovateľa z apríla 2023 napriek tomu, že sťažovateľ ho o priznanie odmeny a náhrad žiadal už v apríli 2020, vôbec nezaoberal, keď na jeho žiadosť o priznanie odmeny a náhrad vôbec nereagoval. Až následne, dokonca až po doručení ústavnej sťažnosti vyargumentoval záver, že právomoc rozhodnúť o odmene a náhradách má centrum. Táto jeho interpretácia prechodných ustanovení § 470 CSP však rovnako ako jeho dezinterpretácia § 372t OSP a § 25a zákona o právnej pomoci neobstojí. Nemožno pochybovať o tom, že zrušením OSP bol zrušený aj jeho § 372t OSP, ktorý rozšíril časovú pôsobnosť od začiatku roka 2012 zrušeného § 140 ods. 2 OSP. Otázka, kto rozhodne o odmenách a náhradách advokátov ustanovených súdom, však na rozdiel od novely OSP účinnej od začiatku roka 2012 zostala bez výslovného riešenia v zákone. Súd rozhodujúci o odmene a náhrade podľa OSP ustanoveného advokáta tak stojí pred otázkou výkladu prechodných noriem § 470 a § 470 ods. 2 prvej vety CSP. Z § 470 ods. 1 CSP vyplýva okamžitá pôsobnosť CSP aj na skôr začaté konania. Pritom je však zrejmé, že CSP neobsahuje žiadnu normu obdobnú § 372t OSP, ktorá by sa vysporiadala so skutočnosťou, že podľa OSP boli súdom ustanovení účastníkom advokáti, o ktorých odmenách a náhradách nebolo rozhodnuté.

14. Inak povedané, medzera v zákone, ktorá bola pri novele OSP účinnej od začiatku roka 2012 vyplnená § 372t OSP, nebola nijak vyplnená pri prijatí CSP, a spôsob, akým bude rozhodnuté o odmene a náhrade advokáta ustanoveného podľa OSP v znení účinnom pred koncom roka 2011, bola/je o výklade noriem obsiahnutých v § 470 ods. 1 a § 470 ods. 2 prvej vete CSP. Predovšetkým treba uviesť, že tieto normy sú konštruované bez akéhokoľvek vzťahu k zákonu o právnej pomoci a až do účinnosti CSP sa na vzťahy vzniknuté z toho, že súd ustanovil advokáta podľa noriem OSP účinných pred koncom roka 2011, vzťahoval § 140 ods. 2 OSP v pôvodnom znení, podľa ktorého o odmene a náhradách advokáta rozhodoval súd. Preto zjavne nebol dôvod na použitie § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí CSP aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, keďže CSP žiadnu normu obdobnú § 140 ods. 2 OSP aplikovaného podľa § 372t OSP neobsahoval.

15. Ako jediným výkladovo únosným riešením je, vychádzajúc z čl. 4 ods. 2 CSP, použitie § 470 ods. 2 prvej vety CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, zostávajú zachované. Sťažovateľ bol ustanovený za zástupcu účastníka súdom a právne služby tomuto účastníkovi poskytoval až do polovice roka 2016 v očakávaní, že o jeho odmene a náhradách rozhodne okresný súd, ktorý ho ustanovil. Ak CSP vo vzťahu k jeho nároku nevytvoril žiadnu výslovnú konštrukciu a už vôbec nie konštrukciu, že o jeho nároku by malo rozhodnúť centrum podľa zákona o právnej pomoci, je dôvodné dospieť k záveru, že procesný vzťah sťažovateľa a okresného súdu, do ktorého bol sťažovateľ postavený úkonom okresného súdu, ktorý ho za zástupcu účastníkov ustanovil podľa § 30 OSP, bude vysporiadaný podľa § 140 ods. 2 OSP aplikovaného podľa § 372t OSP aj po prijatí CSP. Treba len zopakovať, že z ustanovení zákona o právnej pomoci a už vôbec nie z ustanovení OSP a CSP nevyplýva výkladovo udržateľný záver o tom, že o odmene a náhradách sťažovateľa by malo rozhodovať centrum, ktoré sťažovateľa za zástupcu žalobcov neustanovilo v administratívnom konaní, a preto s ním na rozdiel od okresného súdu nebolo v žiadnom vzťahu.

16. Záver okresného súdu, že sťažovateľ mal žiadať o priznanie odmeny a náhrad centrum, je preto zjavne mylný, obdobne ako jeho záver o tom, že okresný nemusel nijak reagovať na žiadosť sťažovateľa o rozhodnutie o odmene a náhradách z apríla 2020. To je v rozpore s úlohou všeobecných súdov, ktoré sa musia zákonom predpísaným spôsobom vysporiadať s akoukoľvek žiadosťou strán alebo ich zástupcov. Ako vhodný sa v tejto súvislosti javil postup podľa § 10 CSP, podľa ktorého má všeobecný súd, ak je presvedčený o nedostatku svojej právomoci, konanie zastaviť a vec postúpiť vec orgánu, ktorý má na to právomoc, a to uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie. Okresný súd namiesto toho, aby sa podľa neho s nesprávnym presvedčením sťažovateľa o tom, že mal rozhodnúť o jeho odmene a náhradách, vysporiadal nesprávne nielen tým, že sťažovateľovi svoj vyargumentovaný postoj uviedol v prípise až po doručení ústavnej sťažnosti, ale predovšetkým tým, že na jeho žiadosť z apríla 2020 vôbec nereagoval. Okresný súd sa tak vyhol tomu, aby rozdielne výkladové prístupy boli vyriešené zákonom, v tomto prípade CSP, predpokladaným postupom. Namiesto toho svojou nečinnosťou najprv sťažovateľa doviedol k podaniu ústavnej sťažnosti a následne neprocesnými prípismi k tomu, že banálna procesná otázka, ktorá mohla byť vyriešená prostriedkami podústavného práva, musela byť vyriešená týmto nálezom.

17. Procesný postup okresného súdu po žiadosti sťažovateľa o priznanie odmeny a náhrad z apríla 2020 bol najprv poznamenaný jeho rozumne ničím nezdôvodniteľnou nečinnosťou. Jeho následný postup po urgencii sťažovateľa bol poznamenaný postupom, ktorý bol vo svojej materiálnej a aj procesne stránke celkom nesprávny. Preto postupom okresného súdu došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa nielen na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ale aj na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto bolo ústavnej sťažnosti v tejto časti vyhovené a podľa čl. 127 ods. 2 ústavy okresnému súdu prikázané, aby vo veci sťažovateľa – žiadosti o priznanie odmeny a náhrad konal bez zbytočných prietahov.

18. Nebol dôvod vyhovieť námietkam sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu ústavných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a zákazu vykonávania nútených prác podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru, ktoré sťažovateľ odôvodňuje tým, že pod vplyvom inflácie došlo k znehodnoteniu odmeny a náhrad, ktoré mu mali byť vyplatené,

a tým, že bol nútený bez odmeny a náhrad poskytovať právne služby. Sťažovateľ počas celého neprímerane dlhého konania mohol okresný súd podľa § 140 ods. 2 OSP v jeho pôvodnom znení žiadať o primeraný preddavok alebo priznanie časti jeho odmeny a výdavkov tak, aby eliminoval nepriaznivé následky inflácie a pracoval tak, aby mu priebežne bola priznávaná odmena ako náhrada za jeho prácu.

19. Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Tak je tomu aj v tomto prípade, v ktorom rozhodujúcim faktorom pri zistení porušenia ústavných práv sťažovateľa bola výrazná nečinnosť a nesprávny postup okresného súdu. S prihliadnutím na dĺžku konania o žiadosti sťažovateľa, správanie sťažovateľa a postup súdu bolo sťažovateľovi podľa čl. 127 ods. 3 ústavy voči okresnému súdu priznané finančné zadost'učinenie 1 000 eur s tým, že vo zvyšnej časti jeho návrhu vyhovené nebolo.

#### V.

20. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľa odôvodňuje, aby mu okresný súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením a ktorých výška 796,28 eur bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), čo za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti a replika (3 x 208,67 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (3 x 12,52 eur) predstavuje 663,57 eur, k čomu treba podľa § 18 ods. 3 vyhlášky pripočítať daň z pridanej hodnoty 132,71 eur.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 11. januára 2024**

**Robert Šorl**  
**predseda senátu**